

Nr 124.

Av herr Arrhén, om beredande av premier åt visst värnpliktigt befäl.

Arbetet vid de frivilliga befälsutbildningsförbunden avser att för arméns räkning dels utbilda värnpliktiga officerare, underofficerare och underbefäl, dels genom repetitionskurser göra det möjligt för befälsutbildade värnpliktiga att behålla sina förvärvade kunskaper. Utbildningen bedrivs både som fritidsutbildning och som lägerutbildning.

Vid lägerutbildningen, som i regel förlägges till eller i anslutning till förband, utgår till deltagare en ersättning av 6 kronor per dygn samt fria resor, mat, logi och kläder. Dessutom kunna inom vissa förbund, genom privata gåvor, erhållas stipendier.

Fritidsutbildningen fullgöres helt på kvällar och söndagar, i regel fördelad på en tvåtimmarslektion en kväll var fjortonde dag samt en sex timmars övning varannan söndag under hösten, vintern och våren. Härvid erhålles endast fri uniform. Dessa kurser taga obestriddigen större del av den deltagandes fritid i anspråk än ovan angives. Eleven är nämligen tvungen att under tiden mellan lektionerna preparera sig för nästkommande lektionstillfälle.

Timantalen för de olika kurserna äro följande:

För utbildning

från menig	till vicekorpral (konstapel)	180 timmar	
„ vicekorpral	„ korpral (konstapel)	108	„
„ korpral	„ furir	104	„
„ furir	„ sergeant	152	„
„ sergeant	„ fanjunkare	152	„ (+ 180 vid förband)
„ fänrik	„ löjtnant	152	„
„ löjtnant	„ kaptän	152	„ (+ 180 vid förband)

För att i viss mån kompensera denna tid och det arbete en värnpliktig nedlägger på dessa befodringskurser synes en penningpremie av något slag vara på sin plats. Eleven deltagar i dessa kurser av intresse för men säkerligen också av ansvarskänsla för de uppgifter han kan ställas inför vid ett krigstillfälle. Utbildningstiden tages från hans kanske förut knappt tillmätta fritid. Som exempel på utbildningstidens faktiska omfattning må anföras att

en kurs på 152 timmar tvingar kursdeltagaren till bortovaro 22 vardagskvällar samt 18 söndagar, varjämte han får tillbringa ca 75 timmar med arbete i hemmet. Under denna tid måste han även förkovra sina kunskaper i skjutning, orientering m. m., varför en värnpliktig, när han avlagt sin examen, säkert lagt ned ca 300 timmar på befordran från t. ex. furir till sergeant. I detta sammanhang må framhållas, att värnpliktig vid sin första tjänstgöring erhåller premie om han genomgår gruppchefs- och plutonchefsskolor. Detta sker ändock i anslutning till den tid då den värnpliktige är bunden av militärtjänst.

Enligt min mening borde premie utgå dels efter avlagd examen i befodringskurs eller repetitionskurs, dels då menig arbetat sig upp till underofficersgrad. Detta skulle säkerligen sporra många, som nu dra sig för arbetet, att vidareutbilda sig. Vårt försvar bygger ju till största delen på värnpliktiga befäl, varför det borde ligga i statsmakternas intresse att i större utsträckning uppmuntra denna rörelse, som nu till största delen bygger på frivilliga medel. Det må framhållas, att endast värnpliktiga, vilka rekommenderats av sin förbandschef, utbildas inom dessa frivilliga organisationer.

Med stöd av ovanstående anhåller jag,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa att Kungl. Maj:t ville verkställa utredning angående möjligheterna att till värnpliktigt befäl efter avlagd examen i befodringskurs eller repetitionskurs utbetala premier samt framlägga det förslag utredningen kan föranleda.

Stockholm den 24 januari 1952.

Erik Arrhén.